

SVEN HASSEL GENERAL SS

Ediția a V-a

Traducere de
PAVEL POPESCU

SVEN HASSEL, pe numele său real Børge Willy Redsted Pedersen, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca. La vîrstă de 14 ani a intrat în marina comercială, iar în 1937 Hassel s-a mutat în Germania pentru a se înrola ca voluntar în armată. A luptat pe mai multe fronturi, fiind rănit de mai multe ori. În cele din urmă, a ajuns la gradul de locotenent. S-a predat trupelor sovietice la Berlin în 1945 și și-a petrecut anii următori în mai multe lagăre de prizonieri. A început să scrie prima sa carte, *Legiunea blestemaților*, în timp ce era detinut. A fost eliberat în 1949, iar în 1951 s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, soția sa fiind cea care l-a încurajat să scrie despre experiențele sale din război. *Legiunea blestemaților* a fost publicată în 1953 și ecranizată în 1987 sub titlul „Frontul terorii“ (*The Misfit Brigade*). În 1957, Sven Hassel a rămas paralizat și timp de doi ani s-a luptat cu boala. După recuperare, și-a continuat activitatea de scriitor. În 1964 s-a mutat la Barcelona, unde a trăit până la sfârșitul vieții. A murit la 21 septembrie 2012. De-a lungul timpului, Sven Hassel a publicat mai multe volume de mare succes internațional, printre care: *Legiunea blestemaților*, *Blindatele morții*, *Camarazi de front*, *Gestapo*, *Imperiul iadului*, *Moarte și viscol*, *Drum săngeros către moarte*, *Curtea Marțială* și *Comisarul*.

NEMIRA

Obersturmbannführer	- Căpitan
Standartenführer	- Maior
Brigadeführer und Generalmajor der Waffen SS	- Locotenent-colonel
Gruppenführer und Generalleutnant der Waffen SS	- Colonel
Obergruppenführer und General der Waffen SS	- General-maior (general de brigadă)
Oberstgruppenführer und Generaloberst der Waffen SS	- General-locotenent (general de divizie)
Oberstgruppenführer und Generaloberst der Waffen SS	- General-colonel (general de corp de armată)
Oberstgruppenführer und Generaloberst der Waffen SS	- General comandant de Armată

Cuprins

Partizanul	7
Săniile cu motor	36
Micul dejun al lui Porta.....	58
Bătălia pentru uzina „Octombrie Roșu“	77
Tânărul locotenent.....	108
Evacuarea colonelului Hinka	123
Unica sentință: moartea!	144
Ce ți-e și cu generalii ăștia!	161
Trădătorii	172
Sinuciderea generalilor	185
Un Crăciun de pomină	200
Retragerea.....	234
Dansuri kalmâce.....	261
Prizonieri ai NKVD-ului	284
Reîntoarcerea	317
Trenul	334
Execuția.....	354
<i>Glosar de termeni militari.....</i>	365

*În zori, imensa mlaștină duhnea.
Ochi morți și putrezi ne fixau intens.
Din țeste cu găvane goale
Se desprindea o jale făr' de nume,
Doar iarba câmpurilor rămăsese aceeași.*

Partizanul

„Germania a avut șansa să găsească un conducător care a știut să reunească toate forțele țării spre binele colectivității.“

Daily Mail, Londra, 10.7.1933

Sâmbăta de 30 iunie 1934 a fost una din cele mai fierbinți zile cunoscute de Berlin în ultimii ani. Istoria a făcut-o să fie și una din cele mai sângeroase. Cu mult înainte de răsăritul soarelui, orașul a fost încercuit de un cordon impenetrabil de trupe; toate căile de acces erau păzite de oamenii generalului Göring și ale ReichsFührerului SS Himmler.

La ora 5 dimineață, o uriașă limuzină Mercedes, neagră, purtând pe parbriz inscripția SA Brigadenstandarte a fost oprită pe șoseaua

dintre Lübeck și Berlin. Generalul de brigadă care respectă ocupă a fost smuls de pe locul său și azvârlit într-o mașină a poliției, iar șoferul, Sturmann SA, Horst Ackermann, invitat să dispară în doi timpi și trei mișcări. Omul a revenit la Lübeck cu acceleratorul la podea și a raportat cele petrecute șefului poliției locale. La început, acesta a refuzat să credă; cu fruntea brobonită de sudoare, se învârtea de colo până colo prin birou, ca, finalmente, să-l sună pe vechiul său amic, șeful departamentului judecătorie. Ambii făceau parte din SA¹, încercata gardă a trupelor de soc național-socialiste, dar, ca toți ofițerii de poliție ai celui de-al Treilea Reich, cu un an în urmă fuseseră vârsați în SS².

– Grüert! Trebuie să fie o greșală! Nu-i cu puțință să se atingă cineva de unul dintre cei mai faimoși ofițeri ai SA-ului!

– Zău? ricană șeful judecătorului. Ba-i cu puțință, și nu numai atât! Te sfătuiesc să stai cât mai departe de telefon și să supraveghezi strada.

¹ *Sturmabteilung* (batalioane de asalt), formațiune creată de Hitler în martie 1923, deci înaintea venirii sale la putere, ca trupă de elită, menită să asigure securitatea sa personală (n. tr.).

² *Schutzstaffeln der NSDAP* (Escadroane de Apărare ale Partidului German Național-Socialist al Muncitorilor) au fost concepute, inițial, tot ca trupe de soc, desemnate să asigure protecția acțiunilor întreprinse de partid. Ulterior, rolul lor s-a diversificat considerabil (n. tr.).

Ai cheia de la ușa din dos? Nădăjduiesc că nimenei nu știe de ea. Eu unul am prevăzut de mult ziuă asta și m-am pregătit pentru ea. Aveam anumite indicii. Eicke¹ s-a agitat cam mult în ultima vreme, lagărul de la Börgermoor a fost evacuat, dar asta nu înseamnă că trebuie să și rămână gol; l-au luat în primire esenștii lui Eicke și banda lui de asasini e gata de acțiune.

Generalul de brigadă Paul Hatzke a fost încarcerat într-o celulă a fostei școli de cadeți Gross Lichtenfeld, devenită cazarmă a gărzilor de corp ale lui Adolf Hitler. Niciun motiv de îngrijorare pentru generalul de brigadă Paul Hatzke, comandanț al 50 000 de polițiști SA, ex-căpitan al regimentului de gardă al Majestății Sale kaiserul. Niciun temei pentru aşa ceva. Auzea, ce-i drept, zgomote, uși trântite, uneori câte un tipărt. Esenștii care-l condusese ră până la celulă mormâiseră ceva despre o revoltă. Ce idioți!

– SA revoltându-se! Aș fi știut-o! strigase generalul. E o monstruoasă eroare!

¹ *Brigadeführer* Theodor Eicke, asasinul lui Ernst Röhm, șeful SA, suspectat de Hitler că ar fi pregătit o rebeliune împotriva sa și a proaspetei ordini naziste. Pentru această „faptă de arme“, la 11 iulie 1934, Eicke a fost avansat la gradul de *SS-Gruppenführer* (general de divizie) (n. tr.).

- Bine-nțeles, îl aprobaseră esenștii. Bine-nțeles,

Generalul ridică privirea spre fereastruica zăbrelită și desfăcu cel de-al patrulea pachet de țigări.

O revoltă! Îl umflă și râsul. SA-ul n-avea nici măcar arme pentru aşa ceva. Doar o știa prea bine. Sigur, SA-ul nu aprobase în totalitate „revoluția“ hitleristă din '33; nu fusese ținută niciuna din promisiunile făcute celor două milioane de SA, fie chiar și aceea de a li se oferi de lucru, ceea ce și revendicau 90% dintre ei. O vreme, fuseseră transformați în auxiliari ai poliției, cu un salariu de mizerie, inferior indemnizației de șomaj de pe vremea Republicii de la Weimar. Rămăseseră mai toți de izbeliște. Sigur, erau nemultumiți, asta da, însă revoltați împotriva Führerului, în niciun caz! Dac-ar fi ca SA-ul să ridice capul, atunci l-ar ridica împotriva vechii armate a Reichului, dușmanul principal al celor ce muncesc.

Ciuli urechea. Nu fusese, cumva, o salvă? Duduia un motor de camion, ambalat la maximum, eșapamentul păcănea sacadat. Ciudat! Și totuși, parcă auzise focuri de armă. Ce aiureală, salve de pușcă în plin centru al Berlinului, și încă în această minunată sămbătă de vară, când ostașii așteptau să plece în învoire!

Palmele îi deveniră umede. Alte două împușcături... Da, pe Wotan și Thor¹, erau chiar focuri de armă! Motorul camionului continua să uruie din răsputeri. Ca să acopere celelalte zgomote? Îl apucă tremuratul. La ce ticăloșii se mai dădea banda lui Himmler? Doar nu s-au apucat să execute oameni numai pe baza unei simple bănuieri? Așa ceva nu-i cu putință decât la apucații dia de sud-americani! N-ar face-o nici măcar bolșevicii! De altfel, rușii îi lăsaseră o excelentă impresie după stagiul de ofițer de rezervă, efectuat la Moscova între 1925 și 1928. Ofițerii sovietici se comportaseră admirabil, instructorii aşijderea; se pricepeau la luptele de stradă, exact ce aveau nevoie ei, nemții, să învețe.

Încă o salvă! Să fie vorba de un simplu exercițiu sau era și un sămbure de adevăr în ceea ce pretendeau esenștii? SA rebeli? Doar dacă le luase Dumnezeu mințile! Ce-i drept, deveniseră prea mulți, mai ales după absorbția Căștilor de Otel², în frunte cu Prințul lor cu tot! Ce-o să se întâmple acum cu târla asta de aristocrați?

¹ În mitologia germană, Wotan (Odin în cea scandinavă) era zeul zeilor. Din unirea sa cu Freya s-a născut Thor, războinic feroce și de neînvins (n. tr.).

² Stahlheime, formație extremistă apărută după Primul Război Mondial, derivată din Freikorps (unități de voluntari anticomuniști), avându-l în frunte pe prințul Max von Baden, unul din fiii kaiserului Wilhelm al II-lea, care a abdicat (n. tr.).

Motorul camionului continua să uruiе năprasnic. Îngrozit, generalul pricepu că nu-i vorba de un exercițiu, că e ceva serios. De ore întregi, un pluton de execuție slobozea salvă după salvă. Cine era în spatele acestei hoarde de esesiști? Sinistrul crescător de găini de lângă München era, se pare, un om cumplit de periculos, vanitos și veninos, ba pe deasupra, se spunea, și căzut în damblaua misticismului. La ce-i trebuia Führerului acest Himmeler, un homunculus morbid și suspicios?

Un tropot de cizme se opri în fața celulei. Zăvorul scărțâi. În prag apărură siluetele unui Untersturmführer SS¹ și a patru ostași. Căștile de oțel sclipeau. Aparțineau diviziei brune a lui Eicke, singura unitate SS care nu purta uniforma neagră și runele pe petlițe.

- În sfârșit! tună, furios, Paul Hatzke. N-o să scăpați cu una, cu două! Stați numai să vorbesc cu generalul Röhm și-o să vedeți ce unt scoate din voi!

Nu primi niciun răspuns, în schimb fu îmbrâncit afară din celulă, încadrat de cei patru soldați și flancat de UntersturmFührerul ai cărui pinteni zornăiau. Să fi avut cel mult douăzeci de ani, cu un chip

¹ La sfârșitul cărții, cititorul va găsi un tabel al echivalențelor între gradele din SS și cele ale Wermachtului (n. tr.).

parcă cioplit în granit, deși trăsăturile mai păstra urmele adolescenței, ochi de culoarea viorelei, un păr blond care se ițea pe sub cască. O față de înger încrănită sub strânsoarea curelușei petrecute pe sub bărbie. Probabil că-l dorea, dar aşa erau esesiștii: niște roboți care nu cunoșteau decât regulamentul.

Soarele inunda cu lumina lui clădirile jegoase ale cazărmii și ei pășeau pe caldarâmul tocit al curții, un caldarâm pe care bătuseră „pasul de gâscă“ copii de opt ani. Ani de-a rândul, în această cazarmă, fusese pregătită carnea de tun pentru osătirile imperiale, o carne de tun purtând cele mai răsunătoare nume ale Germaniei, băieți născuți pentru a nu cunoaște alt statut decât cel al militarului. În toate casele Reichului puteai vedea fotografii, ușor îngălbenite, ale unor flăcăiandri de șaisprezece ani, pornind în pas de paradă, cu casca pe cap și uniforme superbe, să înfrunte pe câmpiiile Alsaciei obuzele tunurilor franceze de 75 mm. Ei învățaseră să moară aşa cum se moare în bunele familii prusace și s-ar fi putut ca, după opt ani de șmotru inuman pe pavajele cazărmii Gross Licherfeld, moartea să le fi apărut ca o izbăvire, ca o intrare în paradis.

Micul grup trecu prin fața grajdurilor în jurul cărora se îmbulzeau ostași înarmați până-n dinți, aparținând diviziilor Eicke și Cap-de-Mort.

Uruitul motorului se auzea acum deosebit de puternic. Generalul de brigadă se opri din mers.

- Ce faceți? Unde mă duceți? întrebă el nervos.
- Am ordin să vă conduc la Standartenführer SS Eicke, râنجii blondul. Nu-mi creați greutăți, tot nu folosește la nimic.

Liniștit, generalul surâse: evident, nimeni nu era împușcat fără o judecată prealabilă, aşa ceva nu se putea întâmpla în Germania. Aici domnea ordinea, buna ordine prusacă, grație căreia, de altminteri, ajunseseră la putere. O spusese chiar Führerul, adresându-se vechilor combatanți: Acum s-a terminat cu brambureala și cu haosul democratic. De aici încolo, în Germania va domni ordinea și cei care vor încerca să-s-o saboteze vor dispărea.

Depășiră grajdurile și pătrunseră într-o curticică delimitată de niște ziduri înalte. Pe vremuri, aici erau scoși la plimbare cadeții pedepsiti cu arestul. Tot acolo se afla camionul, un uriaș camion diesel, fabricat de Krupp. La volan stătea un esesist în uniformă brună, care fuma, privind indiferent cum se apropie nou-sosiții.

În mijlocul curții se protăpiseră câțiva ofițeri în uniforme brune ori negre. Lângă unul din ziduri se aliniase plutonul de execuție, doisprezece oameni, primul rând în genunchi, cu arma la verticală, cel de-al doilea stând drept, cu arma la picior. Alături de zidul care despărțea curticica de grajduri, așteptau alte două duzini, gata să preia ștafeta. Douăzeci de execuții, apoi schimbul. Oh! generalul Paul Hatzke cunoștea pe de rost regulamentul.

Un bărbat în uniforma cafenie a SA-ului zăcea cu fața în nisipul înroșit de sânge. Pe umăr îi lucea epoletul auriu al Obergruppenführerilor și se întrezarea reverul purpuriu de general. Paul Hatzke simți o sudoare rece și roindu-i de-a lungul spinării; deveni livid și începu să dârdâie în pofida caniculei.

Un Hauptsturmführer, cu un teanc de hârtii în mână, remarcă apariția micului grup.

- Numele? zbieră el.
- Brigadeführer SA Paul Egon Hatzke.
- Celălalt dădu din cap și sterse ceva de pe una din foi. Doi SS-iști însfăcară trupul celui executat și-l aruncară în camion.
 - Înaintați! mărâi HauptsturmFührerul. La zid și în viteză!
 - Dar vreau să-l văd pe StandartenFührerul Eicke! strigă, îngrozit, generalul.

Cineva îl împunse în șold cu teava unui pistol.

— Destul cu prosteala! Nu slujește la nimic!

Ordinul e ordin!

Generalul aruncă în jur o privire deznădăjduită. Chipuri împietrite, necruțătoare, sub căstile de oțel marcate cu literele SS. Ceva mai încolo, zidul împrosat cu sânge și un firicel purpuriu care se scurgea în rigolă.

— Supune-te, trădător ticălos, altminteri te curățăm pe loc! zbieră HauptsturmFührerul, agitan-
du-și teancul de foi.

Generalul simți că e lovit peste față. O lungă jupuitură îi vârstă obrazul și sângele porni să picure pe epoletii săi aurii. Înțelesă atunci că venise sfârșitul, sfârșitul unui vis despre statul național-socialist, un stat drept și echitabil. SS-ul, Heydrich, Göring¹ câștigaseră partida... Perfect calm, cu brațele încru-
ciate pe piept, se așeză cu spatele la zidul însângerat.

¹ Reinhard Heydrich, supranumit și „Arhanghelul Morții“, a comandanat SD (Sicherheitsdienst, Serviciul de Securitate al Reichului), fiind unul dintre cei mai fanatici naziști. Numit șef al siguranței statului în Protectoratul Boemia și Moravia, unde s-a ilustrat printr-o ferocitate deosebită, a fost executat în 1942 de un comando de patrioți cehi veniți din Anglia. Drept represalii, SS-ul a ras de pe fața pământului satul Lidice, cu populație cu tot. Hermann Göring, fost as al aviației germane în Primul Război Mondial, devenit comandantul aviației celui de-al Treilea Reich, a fost unul din apriglii susținători ai lui Hitler. S-a sinucis în timpul procesului de la Nürnberg (n. tr.).

Motorul camionului se ambală asurzitor. Generalul fixa gurile negre ale țevilor îndreptate spre el de esenții plutonului de execuție fără teamă, fără ură. Era un martir, un erou al statului național-socialist pe care-l visase. Paul Hatzke surâse morții și strigă din toate puterile: Trăiască Germania, trăiască Adolf Hitler!, după care se prăbuși pe nisip.

Între timp, următorul ofițer SA își aștepta rândul. Abatorul a funcționat toată ziua, aproape, întreaga noapte:

— Execuția-i imediat ce-au fost identificați! a răcnit Eicke atunci când i s-a comunicat că unul din foștii săi camarazi ar dori să-l vadă.

Această demență ucigașă a bântuit cu turbare în Germania preț de aproape o săptămână și masacrele din 30 iunie au slujit substanțial la ascensiunea lui Himmler, a lui Heydrich și a lui Eicke – Himmler, un funcționar anonim, infumurat ca un păun; Heydrich, ofițer degradat, și Theodor Eicke, cărciumar alsacian.

Cincisprezece zile mai târziu, ostașii care forma-
seră plutoanele de execuție și ofițerii care-i coman-
daseră – cu excepția a patru dintre ei – au fost izgoniți din rândurile SS-ului. În total, 6 000 de oameni. Înainte de sfârșitul anului, 3 500 au fost